

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus.

Deze zondag is de 2^e in de 40 dagen tijd – de vasten tijd voor Pasen. De zondag heet Reminiscere, gedenk zondag, en het evangelie daarbij is het verhaal van die vrouw in Tyrus die aan Jezus vraagt: gedenk mijn dochtertje! Een opvallend verhaal zoals het in Marcus 7 en Mattheüs 15 staat.

Wat is er aan de hand in dit verhaal? Het is een keerpunt in de evangeliën. Het is daarom een erg belangrijk verhaal. Het maakt een overgang tussen de gebeurtenissen ervoor en erna.

De situatie is deze: Jezus is een bekende rabbi geworden in Galilea. De mensen komen in grote getale naar hem toe. Het is dringen bij de voordeur, je kan er niet meer in. Sommigen komen maar door het dak naar binnen. Het wordt allemaal té veel, een beetje té druk en té veel spanningen. En dan de gesprekken met de schriftgeleerden en Farizeeërs. Dat vraagt veel van een mens, kan iemand dat allemaal wel aan?

Jezus moet er even tussenuit, even rust, even weg uit die drukte in Galilea bij het huis in Kfar-Nachum. Jezus en de discipelen gaan naar het buitenland, naar het Phoenisische land, waar Tyrus en Sidon liggen. [Wellicht kunt u het op het kaartje zien. Daar heb ik met streepjes getekend waar Jezus allemaal heen gegaan is. Eerst veel in Galilea, Nazareth, Kfar-Nachum, Kana, langs het meer. En dan de tocht naar het buitenland, naar Tyrus.]

Jezus wil niet dat de mensen weten dat hij daar in Tyrus is, nu even rust, niet weer al die mensen aan de deur. Ze verblijven in een huis, niet in de herberg, want dan wordt je herkend en begint de drukte weer. Maar op de een of andere manier is een vrouw er achter gekomen waar hij is en ze komt aan de deur, vragen om hulp voor haar dochtertje die door een boze geest bezeten is. De discipelen sturen haar weg, maar ze houdt vol en laat zich niet afbluffen.

Jezus hoort dat ze door blijft gaan. En hij zegt tegen haar: Het is niet goed het brood van de kinderen van Israel aan de honden te geven. Dat is een soort gezegde: zoals parelen voor de zwijnen, brood voor de honden. Jezus zegt dat omdat hij vindt dat hij voor de Joden gekomen is, en niet voor de heidenen. Tot nu toe was hij immers steeds in Galilea gebleven en had hij daar voor Joden gepreekt over het Koninkrijk. De tekenen van Gods rijk had hij gedaan, genezingen, wonderen, voedsel voor 4000. Moest hij dat ook delen met de heidenen?

Kijk gemeente, daarom is dit verhaal een keerpunt in de evangeliën. Die vrouw spreekt namens ons! “Maar Heer, de hondjes onder tafel eten toch ook van de kruimeltjes”. Van het lekkers wat de kinderen hun toestoppen, van de restjes na de maaltijd, de hond in de pot noemen we dat wel.

Jezus moet haast wel zeker in de lach geschoten zijn. Nu is hij één en al vriendelijkheid. Tegen zo veel vertrouwen kan hij niet op. “Oh vrouw, groot is je geloof, je vertrouwen in de God van de Joden. Ga naar huis want je dochtertje is genezen!” Jezus, de Joodse profeet en rabbi uit Galilea wordt nu de Heiland voor de heidenen, de Heer van de hele wereld en voor allen die Hem aanroepen. Gedenk Heer, gedenk mij, roepen wij deze zondag samen met die vrouw.

De tekst uit Exodus past hier goed bij. God sluit een verbond op de Sinaï met de Joden. Dat is een eeuwig verbond, maar niet alleen voor hen. Dat hebben ze wel eeuwen lang gedacht, maar is niet helemaal waar. De stem van God op die berg was voor alle volken op de wereld bestemd. De Joden antwoorden: “Wij zullen de geboden doen!” Maar ook wij hier kunnen besluiten naar de geboden van Gods koninkrijk te gaan leven. Brood en wijn zijn de tekenen ervan. En Paulus schrijft daarover in 1 Thessalonicenzen, God heeft ook ons geroepen. Het heil voor het volk Israel is een voorbeeld / een afspiegeling van het heil dat voor alle volken bestemd is. Ook voor ons, christenen, 3000 jaar later en heel ver weg in een ander land. We zongen daarvan in ons lied van de zondag: Wij zijn vreemdelingen in een ander land. Maar Gods liefde gaat ook naar ons uit. In zijn Zoon is Hij ook ons genadig en vergevingsgezind.

Beste gemeente, daarom is ons verhaal van vandaag cruciaal.

[Want kijk op het kaartje dan kunt u zien waar Jezus en de discipelen nu naartoe gaan. Ze lopen verder naar de hoge bergen, de Hermon die 's winters bedekt is met sneeuw. Ik zie de hoge bergen aan, waar komt mijn hulp vandaan? Mijn hulp is van de HEER]

Ze liepen dus door naar de Hermon en daar vond de volgende gebeurtenis plaats: Jezus wordt voor hun ogen verheerlijkt, er verschijnen Mozes en Elia. Een stem wordt gehoord net als bij de doop: Deze is zijn geliefde Zoon. En de kracht van de Heilige Geest komt over Jezus, dezelfde woorden als bij zijn geboorte aankondiging. De verheerlijking op de berg bevestigt dit keerpunt, Jezus is niet alleen de profeet uit Nazareth, Hij is ook de Heer van de wereld, de Heiland voor alle volken, Gods geliefde Zoon.

En dan moet het hoge woord er maar uit: Hij is de Messias. Als ze van de berg gaan, onderweg in Caesarea Philippi, zegt Petrus het: U bent de Messias, de zoon van de levende God.

Zo vormt ons verhaal van de Syrische vrouw, samen met de verheerlijking op de berg en de belijdenis van Petrus, een drieluik. Hét centrale gebeuren in het evangelie, daarom staat het precies in het midden van het Marcus evangelie. U zou de verhalen van voor deze drie gebeurtenissen eens moeten vergelijken met die van erna. Vooral in Marcus is dat opvallende verschil. De spijziging van 4000 Joden tegenover 5000 heidenen bv. Van een rondtrekkende profeet wordt Jezus nu de Messias die naar Jerusalem gaat om te getuigen voor het Sanhedrin dat Hij de Messias is. Om veroordeeld te worden, gekruisigd en opgewekt te worden. Het is vandaag de 2^e zondag in de lijdenstijd, we gaan naar Pasen toe. Laten we ons daar op voorbereiden.

Amen.

Tijdens de preek?

